

Tulevaisuuden tutkimuksen seura ry
PL 378, Hietaniemenkatu 10 D 3
00101 Helsinki
p. 09 6231236, fax 09662503
toimisto@futuresociety.fi
www.futuresociety.fi

Tulevaisuuden tutkimusmatkailijoille

Tulevaisuuden tutkimuksen seuran 25-vuotisseminaari • 27. toukokuuta 2005

Tulevaisuuden tutkimusmatkailijoille

Matkalla tuntemattomaan,
kaikki mukana,
koko Tutun joukko.

Unessa sen jo koin,
ilon ja innon.
Vai oliko se sittenkin totta?

Tehtävä – vielä tuntematon – edessä päin:
Majoittuminen, tavaroitten jättäminen
– siihen kurssikeskukseen tietysti –
Tehtävänä – kokeminen – vielä edessä päin.
Näin se alkoi.

Matkaan jo kaikki, liikkeelle,
hoputusta, hoputusta...
peräkkäin, rinnakkain tai välitysten, miten
vain,
hälisten, pulisten, nauraen,
tai muuten vain tarpoen,
tuonne, tuonne tuntemattomaan.

Ja siinä se jo on kaikkien edessä,
tulevaisuus!

Unen maisemako vai todellisuutta?

Viisas jostain oppaaksi ilmestyi ja neuvoi:
Ei sitä näe ellei katso.
Se varisee kun rapsuttaa.
Ei sitä näe ellei katso,
Ja välkehtiikin kuin katinkulta.

Hiekkaa, hiekkaako vain,
Hiekkakiveä kukkulat, rinteet
jyrkät kuin seinät, tai loivat
ja laakso?

Kokeilkaa, koettakaa itse
neuvoo viisas,
Liika varisee kun rapsuttaa
ja jättää muodon.

Unen maisema tuntematon,
ei ihmeellisempää todellisuutta.

Ja on vielä toinen keino: Vesi.
Se on vaarallista, siinä vasta ilmiö,
selittää viisas,
kuluttaa, hiertää, hioo, synnyttää vyöryjä,
hukuttaa alleen tai peittää hiekkaan.

Tässä näette,
katsokaa lammikkoa,
rapsuttakaa sen reunaa!

Väitetään,
että minuutti
koostuu kuudestakymmenestä
samanpituisesta yksiköstä.
Sekunti,
silmänräpäys,
tai aika,
jossa valo kulkee
kolmesataatuhatta
kilometriä.

Minusta sekunnit eivät
ole koskaan olleet samanpituisia.

Ilon hetket,
mielenkiintoiset keskustelut
ystävieni seurassa –
ja tunti virtaa sekunnissa,
vuorokausi muuttuu
silmänräpäykseksi.

Tai silloin,
kun hän lähti:
Jokainen hetki kaipuussa
tuntui ikuiselta.
Aika muuttui paradoksaaliseksi:
jokaisen viisarin kulkeman
tiesin helpottavan tuskaani.
Jokaisen silmänräpäyksen
tiesin vievän itseäni
kauemmaksi hänestä.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Ja ... hups,
Vesi ryöpsähtää koskena silmille.

Kokeilkaa seinämää ja rinnettä, muhkuraa,
silitelkää, muokatkaa,
kivi muovautuu mielen mittaan.

Todellisuus paljastaa:
tällainenkin voin olla.

Ja ihme jälleen: kivi kukkii,
ruusuja rinteessä.
Onpa ihmeellistä, kaunista,
ruusuja kivistä, hiekasta.

Silitelty, rapsutettu muovautuu
mielen mittaan:
ruusuja,
mielen muovaamia,
– todellisuus –
kokemus ihmeellinen.

Untako vain?

Ilta jo tummui, unen varjot pitenivät.
äänet ovat kaikonneet,
ennen kuin huomasin, yksin viivyn.
Vaivoin voitani haluni jäädä
tähän kokemiseen.

Tuolla vilkkuu valo jo kaukana, sinne.
Mutta eteen nousee vielä ruokojen korkea,
tiheä seinä
ja suunta peittyi.
Läpi ruovikon vain.

Muut jo odottavat.
No niin, joku sanoo,
Nyt voimme aloittaa seminaarin.
Intoa, iloa entiseen malliin,
hälinää, pulinaa,....
onnen häivähdys.

Uni havahtuu...

Tähän hetkeen

Se oli niin totta ja hauskaa.

Pentti Malaska

Tulevaisuustango

(omistettu Torsti Kivistölle)

Harmaa on maa nään päivän hiipuvan
Vain silhuetit kaupungin ne piirtää
taivaanrantaa.
Vaan tango jossain soi, nään kaivattuni
saapuvan
ja käteen mua tarttuen hän uuden toivon
antaa.

Tulevaisuustango soi
se voiman antaa
ja ystävyiden sillat
kantaa huomiseen.
Tulevaisuustango soi
se harmaan päivän yli kantaa
se sukupolvet sitoo yhteen
taakse vuosituhanten.

Mua pelottaa kun yön nään saapuvan
vain mustat varjot ihmisten käy tietään,
taakkaa kantaa.
Vain tango sieluun soi, nään ystävien
auttavan
ja hellät kädet kädessään luo uudeks
harmaan maailman.

Tulevaisuustango soi
se voiman antaa
ja ystävyiden sillat
kantaa huomiseen.
Tulevaisuustango soi
se harmaan päivän yli kantaa
se sukupolvet sitoo yhteen
taakse vuosituhanten.

Paina pääsi kainalooni, soinnut kantaa
huomiseen
uusin voimin, yhteistoimin alkaa saamme
uudelleen.
Paina pääsi kainalooni, soinnut kantaa
huomiseen
uusin voimin, yhteistoimin alkaa saamme
uudelleen.

Lyriikka *Vuokko Jarva*
Sävel *Auvo Sarmanto*

"Ajasta ikuisuuteen"

Onneksi elän vielä ajassa,
ikuisuutta minun olisi
vaikea ymmärtää.
Miten voi vain olla ja olla
samalla kuluttamatta aikaa?
Miten voi vanheta samalla
vanhenematta, miten
räpäyttää silmiään
ilman,
että kuluu silmänräpäys?

Ikuisuudessa tuskin
on tarvetta
parkkimittareille,
kausikorteille,
tulevaisuudentutkijoille
tai
aikaveloitteiselle
puhelulaskutukselle.
Ikuisuudessa kun suositaan
jatkuvia tilauksia ja
ikuisuuden mittaisia
klubijäsenyyksiä.

Onneksi elän vielä aikaa
– ikuisuutta minun olisi
liian vaikea ymmärtää.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Tänään hymyilen kassaneidille
tai talutan vanhuksen kadun yli.
Minä haluan vaikuttaa aikaan
luoda parempaa tulevaisuutta.
"Perhosvaikutus":
räpäytän siipiäni ja
jossain päin maailmaa
solmitaan rauha?
Tuskin,
Mutta kun poimin
maasta palan lasia,
yhden koiran tassu
säästyy kolmelta tikiltä.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Tulevaisuus ja sen mahdollisuudet
saavat meidät tekemään
kaikkemme.

Tulevaisuus ja sen uhkakuvat,
pakottavat meidät tekemään kaikkemme.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Hold on

Hold on

here comes the culture
from the eternal forests
from the lazy lakes
its hairy skin combed
with scientific words

touch it

with your ideas like tender hands
and you can feel
the sharp softness
of the hairy skin
the scientific words
falling like drops of water
over you.

Here comes the culture

naked as it was born
without politeness
without the polished surface
still smelling wood
and smoke of fires

touch it and you can feel

the origin of your rebel
against the rules
against the demolishing of

man.

Hold on

keep quiet

feel.

Vuokko Jarva

Elämä kutsuu

Kyllä minä tuota pikaa
peruuttaisin menneisyyteni
jos peruutuksia otettaisiin vastaan ja
jos tietäisin mikä siitä on ollut
pelkästään pahaksi.

Peruuttaisin
hajottaisin ja siirtäisin
johonkin toiseen avaruuteen
jos vain tietäisin
mitkä ovat ne kivet
joiden varassa tulevaisuus
ei lepää.

Miten hyvä tehdä työtä
pelkäämättä
varmana siitä
että työ tulee tehdyksi
pelkäämättä omaa kyvyttömyyttä
toisten pahansuopuutta
istuen välillä silmät kiinni
miettimässä
tuntien että alitajuinen
möyrii itsekseen
annettua ongelmaa
tuntien luissa ja nahoissa
että ajattelu on työtä.

Minulla on vielä niin paljon tekemättä
niin paljon kesken
niin paljon vielä alkamatta
niin paljon kokonaan keksimättä
koko ääretön avaruus
laiminlyöntejä
syntymistään malttamatta odottavia
ajatuksia

Pitäisikö minun sitä surra vai
iloita siitä että
niin paljon on vielä tehtävissä
että maailmaan mahtuu
vielä niin monta
keksimätöntä asiaa.

Vuokko Jarva

Käyttääkö oravat sormuksia?
Voiko pikkukivistä kasvaa isoja kiviä?
Miksi taivas on niin korkealla?

Pieni tyttäreni kysyy.
Kerro, äiti, kerro,
hän katsoo minua
hämmennyksestä täytyneillä
silmillään.

Äiti pysähtyy,
jää ajatuksiinsa.
Tosiaankin,
Miksi taivas on niin
korkealla?

Pieni tytär,
heidän kaltaisillaan,
rohkeus kysyä asioita
joita kukaan ei ole
vielä ymmärtänyt
pohtia.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Millaisessa maailmassa
eläisimmekään,
jos nuoren ihmisen innostus
ja vanhemman elämäkokemus
sijoittuisivat samaan henkilöön?

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

”Lapsissa on tulevaisuus”

Katselen poikaani,
ja näen menneisyyteni.
Vaappuvat ensimmäiset askeleet,
tömähdykset takapuolelleen,
kiipeämiset taas pystyyn,
lannistumatta.
Me synnymme, aina yhtä
raakileina.
Mutta pirunmoisen sitkeinä.

Poikani
kiipeää päättäväisesti
tuolille. Huterat asennot,
hapuilevat otteet.
Mutta taisteluhuudot-
ne kaikuvat keuhkojen
pohjalta.

Minun lapseni,
minun tulevaisuuteni,
viimein tuolin istuimella,
hymyilee paljastaen
kaikki kuusi
komeaa hammastaan.
Uhkuen sellaista
elämänvoimaa,
jota tulevaisuudelta
voisi odottaakin.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Joku keksi ajatuksen
laskea aikaa.
Silloin
alkoi ajanlasku.
Historia jakautui kahteen:
ennen ja jälkeen
jonkun tärkeän hetken.

Minun ajanlaskuni origo,
sijaitsee koordinaatistossa
jossain muualla.
Oikeastaan niitä on
monia.
Ennen sinun lähtöäsi,
jälkeen lasten syntymän,
tai
kaksi vuotta siitä,
kun tervapääsky lensi
ikkunaani.

Minun elämäni
kulkee villinä
hetkestä seuraavaan
kunnes viimein
pysähtyy.
Alkaa uusi ajanlasku.

Jäljelle jäävät toteavat:
”silloin, hänen
lähtönsä jälkeen”

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Tulevaisuuden pelottavuus
syntyy siitä,
että on olemassa riski,
että kaikki turvallinen
muuttuu turvattomaksi.
Rutiinit järkkyvät,
ihmiset lähtevät pois,
vieraita tulee tilalle.

Tietenkään kukaan
ei myönnä
pelkäävänsä tulevaisuutta.
Tämän päivän huominen on
haaste,
mahdollisuus –
jotain uutta ja
kutkuttavaa.

Ehkä joku
jossain vielä uskaltaa,
huokaista vanhojen
aikojen perään.
Mutta nuo kaipuun äänet,
vaimenevat
sopeutumisen
vaatimukseen.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Aikakäsitykseni muuttuu sinä
päivänä, kun lähdet
luotani.
Tänään minun eiliseni
huominen ei ole
enää se päivä, mitä olin
kuvitellut sen olevan.
Eiliseni huomiossa
me istuimme aamukahvilla
Primulassa. Tänään,
sinä olet jo poissa.

Ennen
tulevaisuus oli minulle
itsestänselvyys.
Suunnitelma tai
maalattu taulu,
jotain, joka oli
valmiiksi piirretty
verkkokalvooni.
Nyt tuossa kuvassa,
on sinun kokoisesi aukko,
enkä tiedä, miten
sen täyttäisin.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Lapsena minä laskin sekunteja.
yksi, kaksi...
...viisikymmentä yhdeksän.
Kulunut vasta minuutti,
ja mitään
ei ole tietenkään tapahtunut.
Kulunut toinen ja kolmas,
nyt jo kahdeksas.
Mitään ei ole vielääkään tapahtunut.

Tänään minä kuljen
olohuoneen sohvalla
keittiöön ja
huomaan jaloissani
pyörivän kaksi lasta.
Koska ne tuohon ilmestyivät,
ihmettelen.
Vastahan minä itsekin
opin kävelemään.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005

Pohtivatkohan eläimet
tulevaisuutta?
Miettiikö koirani,
mitä tekisi viiden tai
kymmenen vuoden päästä?
Epäilen.
Se elää tätä hetkeä.
Hengittää tätä päivää.
Se vain on.

Me ihmiset elämme
tulevaisuudessa.
”Huomenna, kun..”,
me sanomme.
”Sen jälkeen” ja ”sitten joskus”
lausahdukset
ovat sokaisseet meidät
illuusioon
paremmasta hetkestä.
Odotamme tulevaisuutta,
jolloin kaikki
on paremmin kuin ennen.

Kuitenkin me
elämme vain tätä hetkeä.
Vain *nyt* ja *nyt*
– emmekä koskaan
saavuta tulevaisuutta,
jonka oletetaan odottavan
meitä parempana
kulman takana.

Elina Hiltunen, huhtikuu 2005